

Dajme si preteky

Zajac Majko sa stále rehotal. „Vieš čo, Želka? Mali by sme si dať preteky! Len tak, pre zábavu, aby všetci videli, kto je v lese najrýchlejší.“ Majko si myslel, že to bude zábava a všetci sa budú smiať na pomalej korytnačke.

Želka ho pokojne počúvala. Vôbec sa nehnevala. Len naňho pozrela múdrymi starými očami a riekla mu: „Dobre, Majko. Prijímam tvoju výzvu. Budeme súťažiť.“

Zajac Majko takmer spadol na zadok od prekvapenia! „Čože?! Ty a ja? Preteky?“ zavrtel hlavou. Rehotal sa, až sa chytal za brucho. „Ale veď to nemá zmysel! Ja som blesk a ty... no, ty si jednoducho Želka.“

Ale Želka bola odhodlaná. „Uvidíme,“ odvetila mu. „Začneme pri veľkom dube, ktorý rastie pri potoku. Cieľová rovinka zase bude pri starej vŕbe na okraji lesa.“

Správa o pretekoch medzi zajacom Majkom a korytnačkou Želkou sa rozniesla po lese ako blesk. Všetky zvieratká boli zvedavé.